

Peter Vink

Van 'de Q' naar nu

Kan je na 55 jaar bas spelen nog relevant zijn? Ja dus. Peter Vink speelt als een jonge god in Knight Area, terwijl zijn roots liggen bij Q65 in de jaren zestig. Zo'n lange carrière brengt natuurlijk heel wat verhalen en wetenswaardigheden met zich mee. Het interview dat eigenlijk allang had moeten plaatsvinden!

Peter Vink (71) behoort tot de eerste generatie basgitaristen van Nederland. Hij startte al in 1960 met North Stars, maar werd bekend met de legendarische Haagse rhythm & bluesband Q65, met als hit *The Life I Live* (1966). Na 'de Kjoer' volgden Big Wheel, met hardrock in de stijl van Led Zeppelin en The Who, en Finch (1974-1978), met symfonische rock, op hun beurt weer gevolgd door The Boxx (hit: *I Need A Love*, 1987) en de tributeband The Renegades.

En dan komen we in recentere tijden. Op de cd van *On The Run* van Veralin (1993) speelt Arjen Lucassen mee en dat leidt ertoe dat Peter als bassist aan vijf cd's van diens projecten Ayreon en Star One meewerkt en twee decennia lang talloze concerten door heel Europa speelt. En sinds 2013 - we slaan, in verband met de ruimte, een dozijn bands en andere projecten waar Peter in meedeelt maar over - speelt hij al zo'n vier cd's lang met Knight Area: een symfonische rockband die in 2019 een conceptalbum uitbracht over D-Day. Succes is leuk meegenomen, maar hoe blijf je in al die stijlen zo lang jezelf én 'vers' op basgitaar? 'Relevantie' is een woord dat je veel leest als het om de kunsten

gaat. Zijn de Stones nog relevant? Hun oudere werk blijft dat natuurlijk. Over de nieuwe platen zullen de meningen verdeeld zijn. De oude opnames van Robert Johnson blijven relevant: nog steeds beïnvloeden ze nieuwe generaties. Maar stel je bent bassist. En je speelt begin jaren zestig in de oerbands van Nederland, die allang niet meer bestaan. Je speelt nog steeds, met steeds nieuwe bands, op de grote podia. Hoe werkt het? Een instrumentalist is zo 'relevant' als dat hij/zij gebeld wordt. Wat dat betreft is de geschiedenis niet mild: voor een begeleider of groepslid gelden andere criteria dan voor een complete band of soloartiest die ooit toonaangevend is geweest. 'Relevantie' is daarbij een min of meer toevallig modewoord, maar de vraag is natuurlijk gewoon of je als instrumentalist nog steeds een waardevolle bijdrage levert aan de band waarin je speelt. En of je nou 'net komt kijken' of, zoals Peter Vink, dit jaar een vijfenvijftigjarig ofwel gouden/platina huwelijks met de basgitaar hebt. Het gaat om nu. 'Ik groeide op zonder dekentje', vertelt de bassist in een oud interview. Hoe zit dat? 'M'n vader had een homo-café, in de

Frank Diemel

> hoerenbuurt van Den Haag: café De Vink. Hij was alcoholist. Ik liep daar maar wat rond vanaf dat ik kon lopen en de Haagse onderwereld was nooit ver weg. Nee, dat was geen prettige jeugd... Patrick Lamberts, van Musicmaker, is mijn biografie aan het schrijven... dan komen de details. Op m'n achtste werd ik het huis uitgegoid en ben ik bij m'n oma gaan wonen. Ik had in feite de keus om ofwel het leven van m'n vader te gaan leiden, ofwel om te leren voor automonteur. Nou ja, auto's en autoraces vond ik wel wat, dus ik ben naar de LTS gegaan. Twee maanden voor het eindexamen werd ik wegens te lang haar van school gestuurd... Dat achtervolgde me nog even toen ik toelatingsexamen voor het conservatorium deed, want daar moest je in ieder geval een vooropleiding voor hebben. Maar goed, test gedaan, en uiteindelijk afgemaakt. Ik heb bij Fontys lesgegeven, en ook nu geef ik basgitaarles!

M'n eerste Höfner

'De muziek kwam in m'n leven toen mijn moeder - die stewardess was op een cruiseschip en steeds drie maanden van huis was - een singletje voor me mee nam van The Ventures, zeg maar een Amerikaanse variant van The Shadows. Zij heeft daarmee wel een doorslaggevende rol gespeeld in mijn keus voor de muziek... Op dat hoesje stonden ze met hun zelfgemaakte gitaren, waaronder één met vier snaren. Had ik toch net van m'n buurman een Spaanse gitaar gekregen met alleen de laagste vier snaren. Maar ik had vrij snel door dat er zoiets als een basgitaar was. Die wilde ik dus. En, na een tijdje werken in een Westlandse kistenfabriek, kon ik m'n eerste Höfner kopen, zo'n massieve met skai erop. M'n eerste buizenbak was een Philips radio, met zo'n groen oog. Kon je achterin twee banaanstekertjes stoppen. En ik kon 'Lang zal je leven' spelen... Ik speelde rechtshandig, terwijl ik eigenlijk strak linkshandig ben. Tsja. In de crypte onder de katholieke kerk - later de drumschool van Cesar Zuiderwijk - repeteerde een bandje. Peter de Looff van dat bandje heeft me mijn eerste riffs geleerd en later heeft Robert Jan Stips, op de vleugel, nog bij zijn ouders thuis, me de intervallen en

kerktoonladders uitgelegd... Hij heeft alles toen op vijf A4'tjes geschreven. Die heb ik nog steeds - dat zijn nuttige A4'tjes geweest!

Aan de bak!

'Bij Q65 speelde ik eigenlijk maar een paar akkoorden, maar toen, na Big Wheel, kwam Finch, met al die vreemde maatsoorten en riffs. En toen moest ik aan de bak! Gelukkig bleef mijn moeder lp's voor me meenemen, veel van Motown, en zo leerde ik ook James Jamerson - zijn naam wist ik natuurlijk niet - kennen. Al hield ik meer van John Entwistle en Chris Squire. Toen we regelmatig in het voorprogramma van The Who speelden, leerde ik John ook persoonlijk kennen. Ik verdiende best goed, dus toen hij me uitnodigde om een keer op zijn landgoed langs te komen, was de ticket geen probleem. Kleiduivenschieten op gouden platen. Die gast was zo cool, je wist nooit of hij iets meende of een grap maakte. Zijn open haard was zo groot, daar kon je een os aan 't spit in rondraaien. En hij had een backline in de huiskamer staan... als je daarop een noot aansloeg, leek het of de ruiten er uitvlogen! Ik ben daar twee dagen geweest. Kijk, Pete Townshend sloeg ieder optreden zijn gitaar kapot, John deed dat niet. Vond hij zonde. Dus hij prikte hoogstens voor de schijn wat met zijn hals in het speakerdoek, vertelde hij. Townsends gitaar werd trouwens na ieder optreden weer gewoon in elkaar gelijmd. Nee, dan Todd Rundgren, in de tijd van Utopia. Wij speelden in hun voorprogramma en ik vroeg me af waarom er op het podium een grote vrieskist tussen de gitaren stond. Nou, daar zat zijn 'Glass Guitar' in, die hij tijdens het gelijknamige nummer pakte: een gitaar van ijs. Aan het eind van dat nummer gooit hij 'm op het podium en spat hij in duizend stukken uit elkaar... En voor het volgende optreden bevroren ze een nieuwe! Een stuk goedkoper dan elke keer je gitaar slopen.' 'Toen ik bij Finch speelde, vroeg Arti Kraayeveld (Bintangs, de Gigantjes) me om mee te spelen op zijn solo bluesrock-lp. 'Maar vind jij dat wel wat, jij speelt altijd zulke ingewikkelde stukken?' Natuurlijk vond ik dat wat! De lp Shoot staat nog op YouTube.

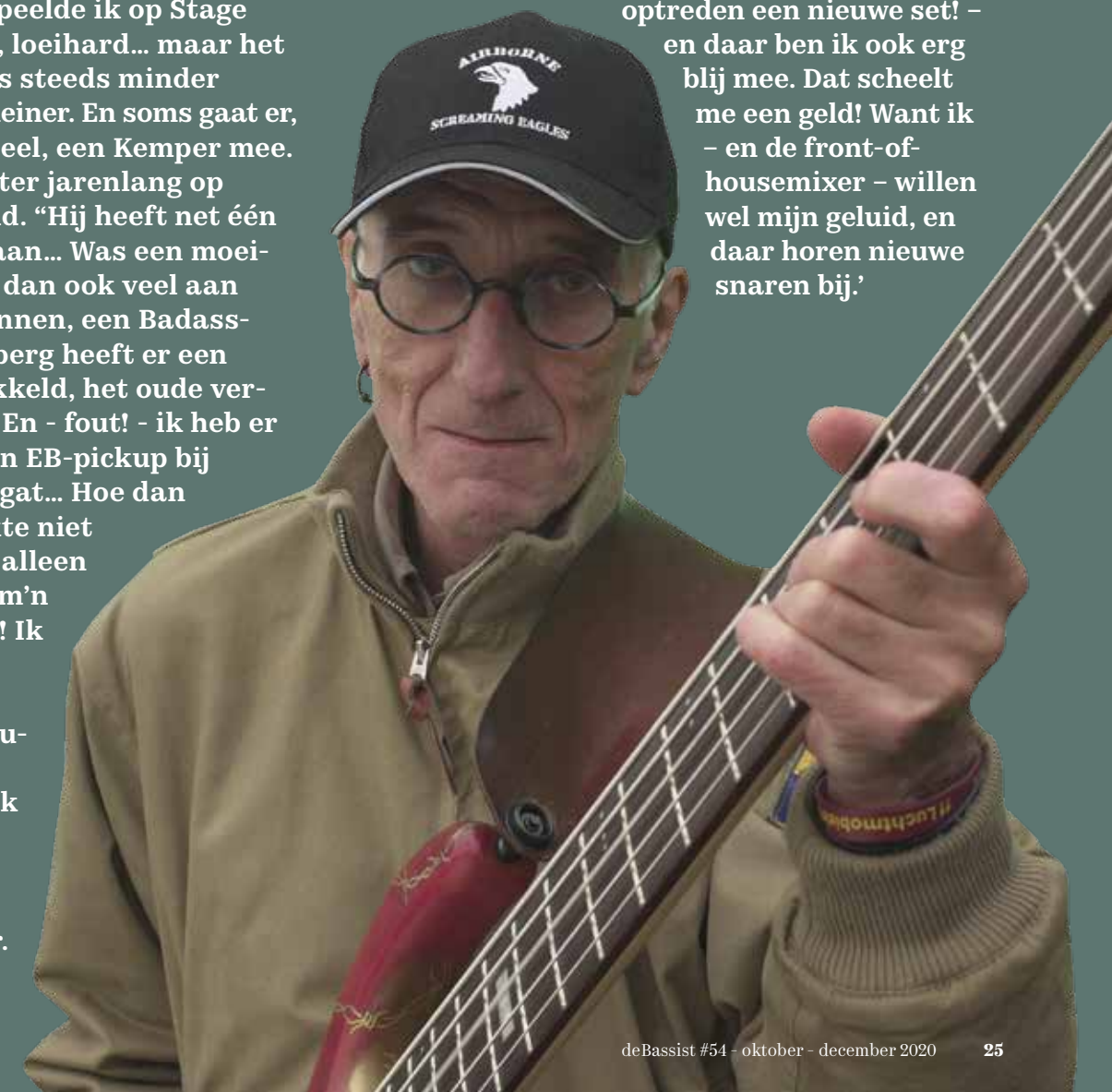
De spullen

'Ik heb in al die jaren echt alles uitgeprobeerd wat er aan bassen en versterkers te vinden is. Heeft me een vermogen gekost... Ik heb altijd gezocht naar mijn eigen sound, mijn toon. Ik wil herkenbaar zijn! Niet om mijn ego naar voren te schuiven, maar juist om het beste te geven van wat ik in huis heb en bij te dragen aan het bandgeluid. Het viel vooral vroeger niet mee om iets goeds te vinden... Ik heb het eerste podiumlicht zien komen, de eerste PA's... In het begin speelde ik ook enorm hard. Het moest ook in grote zalen van jouw versterker komen! Nu is dat anders...

Ik speel nu meestal op Hevos, met een ADA voorversterker (MB1, met de software van MB2), een Hevos stereo-eindversterker, plus 1x18" en 4x10" kasten van Hevos, een Line 6 draadloos setje voor m'n bas, en, heel belangrijk, een Darkglass Alpha Omega preamp/distortion. Die is erg belangrijk voor mijn sound. En verder... Nou, er staat zo links en rechts nog wel wat, haha... Vroeger speelde ik op Stage Accompany, grote kasten, loeihard... maar het 'blazen' werd sinds de PA's steeds minder belangrijk... Dus kon het kleiner. En soms gaat er, zeker als ik met in-ear speel, een Kemper mee. De Rickenbacker waar Peter jarenlang op speelde, heeft hij ingeruild. "Hij heeft net één dag bij BassMatters gestaan... Was een moeilijk instrument, ik heb er dan ook veel aan laten veranderen: halspennen, een Badass-brug, brugpickup - Ted Oberg heeft er een nieuw element voor gewikkeld, het oude verloor steeds meer volume. En - fout! - ik heb er in een dolle bui een Gibson EB-pickup bij gezet. Dat werd een flink gat... Hoe dan ook, het instrument werkte niet meer voor me. Het is niet alleen mijn metgezel, maar ook m'n gereedschap, mijn hamer! Ik had inmiddels betere hoofdinstrumenten, er worden zulke goede instrumenten gemaakt... Nee, geen oude Fenders. Vind ik een beetje een overschat fenomeen. Ik had zo'n Geddy Lee Fender, daar was ik best tevreden over. Maar die heb ik ingeruild

voor een LTD, met een superdunne hals en een mooie knor. Al mijn bassen hebben eigenlijk een Jazz Bass-achtige pickupcombinatie. Ik speel verder op een Mike Lull, maar bij een project in 013 in Tilburg kwam iemand van Bo-EL Guitars met een bas naar me toe, of ik de shows op zijn instrument wilde spelen. Nou, nee dus. Maar hij hield vol, dus ik heb die drie optredens dan maar op een roze bas gespeeld... En die mocht ik drie dagen later van 'm houden. 'Joh, wat moet ik met dat roze ding?', begon ik. Kreeg ik er ook nog een zwarte bij! Nou, meestal moest ik lullen als Brugman voor een endorsement. Die roze bas heb ik later teruggegeven en ik kreeg van Huub Boel - de man van Bo-EL - nog een vijfsnarige, voor Magoria. Maar, eerlijk is eerlijk, die Mike Lull M4V is mijn nummer één. Ik heb ook dik 20 jaar op een Yamaha SB600 gespeeld. Verder heb ik nog een Epiphone Thunderbird en een Ibanez akoestische basgitaar. Ik heb een snaredeal met Dunlop - elk

optreden een nieuwe set! - en daar ben ik ook erg blij mee. Dat scheelt me een geld! Want ik - en de front-of-housemixer - willen wel mijn geluid, en daar horen nieuwe snaren bij.'

> En zo werd ik voor meer projecten gevraagd, ook één in Engeland, een lp van Nine Stone Close. Het zijn er zo veel geweest.' 'In de jaren tachtig speelde ik een tijd in The Boxx, een Utrechtse funkband. Maar ik speelde sinds Finch, waar ik veel gitaristische riffs moest spelen, eigenlijk alleen nog met een plectrum. Daar leerde ik dus mijn vrouw, Mirjam, kennen, en we kregen iets. Nou, dat was natuurlijk not done, scharrelen binnen de band, dus daar werden we allebei uitgepleurd. En zo werd ik de Anton Heijboer van Rijswijk genoemd: mijn ex-vriendin kwam bij mij de was brengen en mijn ex-vrouw bracht de kinderen langs, dus de buurt zag constant drie vrouwen bij mij thuis. Ach, het was het waard. Zij is wel mooi de verstandigste van ons tweeën.'

Het wereldje

'Als bands hebben we veel echt zelf moeten ontdekken! Nu lees je de geschiedenis van al die bands die opgelicht werden door die mannen met snorren en regenjassen die zich managers noemden, maar voor ons was zo iemand nieuw. Het was echt een wereldje! We hadden met Q65 een manager, die naaide ons echt enorm. Maar juridische stappen, daar hadden we geen kaas van gegeten. We kwamen een keer terug van een gig, we stonden stil - en hij ook - voor een spoorwegovergang, en toen zijn we uitgestapt en hebben we z'n auto gesloopt. Zodat hij net zoveel schade had als wij. Een andere manager wilde mijn versterker niet meer teruggeven. Ben ik 'm thuis gaan opzoeken en ik heb zijn bureau in tweeën geslagen.... Zo kreeg ik mijn versterker terug. En de week daarna zwaaide hij weer naar me in de kroeg. Zo iemand was dat. Maar niemand kietelt mijn ballen, zo heb ik overleefd in de muziek. Kijk, ik ben geen wereldbassist, de echte sterren die staan op het podium om me heen. Ik ben zeg maar de Jan Wouters van de band (toch, met 70 keer Nederlands elftal, ook wel een ster - red.). Sommige jongens komt het aangewaaid, mij niet. Ik studeer nog steeds twee, drie uur per dag! Zo heb ik op hoog niveau kunnen functioneren. Ik ben er trots op dat ik 20 jaar bij Arjen Lucassen als zijn vaste bassist heb mogen werken. En dat ik nu in Knight Area kan spelen, en voor Magoria, de rockopera over Jack the Ripper, gevraagd ben. Ja, een progrockopera, geschreven door Mark Bogert, de gitarist van Knight Area. Hij is echt een geweldige muzikant. En de opera: echt een all-star bezetting, negen zangrollen

waaronder één voor Mirjam en een zesmansband. Ga je van horen, zodra we weer kunnen spelen! Bij het instuderen van die 22 nummers had ik trouwens wel weer wat aan mijn conservatoriumopleiding. Ik had al die jaren weer helemaal op gevoel gespeeld maar moest nu af en toe echt lezen. Niet de akkoorden, maar de riffs. Dus toch wel wat aan gehad, haha.

En de toekomst...?

'Wat ik nog zou willen? Pompen in Green Day. Of die prachtige partijen in Muse spelen... en tegen Rammstein zou ik ook geen nee zeggen. Maar ik heb wel eens nee gezegd tegen een bekende band: Camel... Ik deed hier het tourmanagement voor Rainbow en ook voor hen. Ik zou als bassist van Camel een ton per jaar krijgen, belofde Andy (Latimer, zanger/gitarist van Camel - red.), maar dan moest ik wel op en neer vliegen naar Londen en daar een appartement huren. Nou, dan verdien je dus niks... Dus ik heb bedankt. Tourmanager? Ja, ik ben dus een regelaar. Bij Knight Area stuur ik ook de roadies aan.' 'Favoriete bassist? Nog steeds, Paul McCartney, puur vanwege zijn benadering... Niet zijn geluid, niet zijn virtuositeit, maar zijn harmonische en ritmische keuzes zijn en blijven briljant. O ja, mijn guilty pleasure: Manowar. Niet vanwege de bassist, nee, maar vanwege de songs en de sound: herkenbaar, opzweepend. Muziek... ik ben er, ondanks mijn leeftijd, nog iedere dag mee bezig. Al ben ik tegenwoordig steeds minder onder de indruk van virtuositeit, terwijl bij zo'n emo-nummer als Butterfly Kisses, van Bob Carlisle de tranen me over de wangen lopen... Ja, dat is niet helemaal de muziek die je bij me zult zoeken. Maar dan denk ik aan m'n dochter, die natuurlijk al lang volwassen is... De toekomst? Spelen, optreden, dat blijf ik doen totdat het publiek me duidelijk maakt dat het podium geen plaats meer voor me is. Maar ik kan er nu eenmaal niet buiten... En eigenlijk, als ik er over nadenk, ik ga nog steeds vooruit!' •

knightarea.com * jtr1888opera.com

Lees, luister en kijk verder op deBassist.nl +

AUDIO Playlist selectieve discografie